

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2551/2020
28.01.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, др Илије Зиндовића и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници по тужби тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Радојевић, адвокат у ..., против туженог НИС АД Нови Сад, чији је пуномоћник Бранислав Грујић, адвокат у ..., ради исплате разлике зараде, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 256/19 од 24.09.2019. године, у седници већа одржаној дана 28. јануара 2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 256/19 од 24.09.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 256/19 од 24.09.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Зајечару П1 6/14 од 02.03.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље да се утврди да је тужени дискриминаторски поступао према тужили. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље да се обавезе тужени да тужили на име накнаде штете због мање исплаћене отпремнине исплати износ од 511.108,00 динара са законском затезном каматом, као и износ од 191.340,00 динара са законском затезном каматом, због неисплаћене отпремнине. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужени да тужили на име накнаде нематеријалне штете због дискриминације исплати износ од 100.000,00 динара са законском затезном каматом. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужили на име мање исплаћене зараде за период од јула 2010. године до децембра 2012. године исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом од одређених датума до исплате, како је одређено у изреци, као и да на исте износе код надлежних фондова уплати одговарајуће порезе и доприносе за социјално осигурање на име тужиље. Ставом петим изреке, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужени да тужили на име мање исплаћене зараде за период од јануара 2013. године до маја 2013. године исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом, као и да на исте код надлежних фондова уплати доприносе за обавезно социјално осигурање на име тужиље. Ставом шестим изреке, обавезан је тужени да тужили накнади

трошкове парничног поступка у износу од 92.776,00 динара са законском затезном каматом од извршности па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 256/19 од 24.09.2019. године, ставом првим изреке, потврђена је пресуда Вишег суда у Зајечару П1 6/14 од 02.03.2017. године у ставу другом и четвртм изреке и жалба тужиље и туженог у овом делу одбијене као неосноване. Ставом другим изреке, преиначена је пресуда у ставу шестом изреке, тако што је обавезан тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 170.600,36 динара са законском затезном каматом од извршности па до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 6.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на члан 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13 – одлука УС, 74/13 – одлука УС, 55/14, 87/18 и 18/20 – у даљем тексту: ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2.).

По оцени Врховног касационог суда, услови за дозвољеност посебне ревизије из члана 404. ЗПП нису испуњени. Предмет тражене правне заштите је захтев за исплату накнаде дела зараде, до припадајућег износа према критеријумима Социјалног програма, за период у ком је Социјални програм важио код туженог, о ком захтеву је правноснажном пресудом одлучено да је основан. О овом праву тужиље, судови су одлучили применом материјалног права на начин који је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим чињеничним и правним основом, у којим је изражено да се Социјални програм код туженог послодавца примењује непосредно, као самостални општи акт чија је важност до 31.1.2012. године, којим је предвиђено трајно увећање зарада запослених у висини од 15% у односу на месец који је претходио преузимању туженог, у периоду важења Социјалног програма. Стога не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према одредби члана 441. ЗПП, ревизија је дозвољена у парницама у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У осталим споровима из радног

односа, дозвољеност ревизије се цени по истим условима као и у имовинско-правном спору који се односи на новчано потраживање.

Тужба ради исплате поднета је 26.07.2013. године, а вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде је 251.123,12 динара (2.032,33 евра).

У овом спору из радног односа који се не односи на заснивање, постојање и престанак радног односа из члана 441. ЗПП, у коме је ревизија увек дозвољена, већ на новчано потраживање у коме је вредност предмета спора 251.123,12 динара, која очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија туженог није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Бранко Станић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**